

RADU - DE VLOEK VAN DE HEKSENMAAN

Hoofdstuk 1

'Ik ruik haar.' Dumitru Lupescu zat met een knie op de grond en snoof de koude nachtlucht hoorbaar op. 'Ze heeft hoogstens een uur voorsprong.'

Radu Lupescu vloekte binnensmonds. Wat zou er allemaal in dat uur gebeurd zijn? Daar dacht hij maar liever niet aan.

'Zullen we onze wolvengedaante aannemen?' vroeg Dumitru. 'Dan zijn we sneller.'

Radu dacht even na. 'Nee,' zei hij toen. 'Dan moeten we onze kleren hier achterlaten. We zijn in de buurt van Roc-sur-Marain. We kunnen ons beter niet in wolvengedaante in het dorp vertonen. Naakt al helemaal niet.'

'Dat is waar.'

'Dit had nooit mogen gebeuren.'

'Mee eens. Alleen is het achteraf gemakkelijk praten. We hadden geen van allen verwacht dat ze ervandoor zou gaan.' Dumitru legde een hand op Radu's schouder. Zijn donkere ogen glinsterden in het maanlicht. 'We vinden haar wel, Radu.'

Radu knikte. Hij kon alleen maar hopen dat zijn vader gelijk had. 'Laten we opschieten,' zei hij. 'En geen kostbare tijd verspillen.'

De mannen zetten zich weer in beweging. In looppas, dwars door het bos, bomen en struiken ontwijkend, wat vanwege hun nachtzicht geen probleem opleverde. Drie kilometer verderop werd de begroeiing dunner. Ze sprongen over een brede greppel om de tweebaansweg te bereiken die langs de bosrand slingerde. Het geurspoor dat ze volgden ging verder over het asfalt. Niet rechtsaf, richting Roc-sur-Marain, maar linksaf de heuvels in. Dat gaf wat respijt. Chateaufort, de dichtstbijzijnde stad, lag hemelsbreed op zo'n dertig kilometer afstand. De paar huizen die zich tussen Roc-sur-Marain en Chateaufort bevonden, waren eigendom van buitenlanders en stonden 's winters leeg.

Dumitru knielde opnieuw op de grond. 'Die kant op,' zei hij met een handgebaar naar de heuvels. Hij liep verder, op de voet gevolgd door Radu. Hun voetstappen klonken luid op het asfalt. De weg liep steil omhoog naar de top van de eerste heuvel

waar een vervallen loods stond. Daar hield het op. Een flinterdun residu van uitlaatgassen drong Radu's neusgaten binnen.

'Rahat!' zei Dumi. 'Er is hier een auto gestopt.'

'Ze is ingestapt. Dat is niet best.' Radu schudde zijn hoofd. Eén auto was nog wel te volgen, maar als het spoor zich verderop vermengde met de verse uitlaatgassen en bandensporen van andere auto's, was hun kans verkeken.

'Probeer eens of je haar kunt aftasten,' zei Radu. 'Mij lukt dat in geen geval.'

Dumi knikte. Hij sloot zijn ogen en richtte zijn handpalmen omhoog. Erboven vormde zich een krachtige bundel van energie, die in flarden uiteenspatte en zich in alle richtingen verspreidde.

'Ik kan haar aanwezigheid voelen,' zei Dumi na een paar minuten, 'maar ze heeft een afweerschild opgeworpen. Ik heb geen flauw idee wat er in haar hoofd omgaat.' Hij liet zijn handen weer zakken.

'Daar was ik al bang voor,' zei Radu. 'Laten we naar huis bellen, zodat iemand ons kan komen oppikken. Eén van ons wisselt van gedaante en volgt het spoor. De ander kom er met de auto achteraan. Op die manier kunnen we hopelijk wat tijd winnen.'

'Oké,' zei Dumi. 'Laat mij maar vooruit gaan. Ik ben kleiner dan jij en kan gemakkelijker voor hond doorgaan. Ik plaats bij iedere afslag een baken van energie, zodat je weet welke richting ik gekozen heb.' Dumi trok zijn trui over zijn hoofd en maakte de knoopsluiting van zijn spijkerbroek los. Radu haalde de mobiele telefoon van zijn huisgenoot Pascal Marceau tevoorschijn en toetste het nummer in van de afgelegen Franse boerenhoeve, waar ze met negen personen samenwonen.

Dumi gaf zijn kleren aan Radu en verschool zich achter de bomen, waar zijn menselijke vorm vloeiend overging in die van een donkerblonde wolf met zwarte ogen. Met grote, soepele sprongen en zijn kop laag bij de grond volgde hij het spoor van de auto. Binnen een mum van tijd was hij uit het zicht verdwenen.

Het duurde ruim een halfuur tot de koplampen van een zwarte Chevrolet Tahoe in de verte opdoemden. Radu liep de weg op en wachtte tot de auto stopte. Zijn moeder, Mila Hrutka, zat achter het stuur en ze was alleen. De stoelen, achterbank en vloer waren bedekt met grote stukken zeil. Radu stapte in en legde Dumi's spullen op de achterbank. Nog voor hij het portier had dichtgetrokken gaf Mila plankgas.

'Heb je alles bij je?' vroeg Radu.

‘Dekens, latex handschoenen, ducttape, vuilniszakken, gewone plasticzakken en een zeil dat nog in de verpakking zit.’ Mila grinnikte. ‘Je bent al net zo’n controlefreak als ik.’

‘De appel valt niet ver van de boom.’

‘Precies.’ Mila stuurde de auto een flauwe bocht door. Radu legde zijn handen met de palmen naar boven op zijn knieën en stelde zich open. Ondertussen speurde hij de omgeving af, op zoek naar een baken van Dumii.

‘Waarheen?’ vroeg Mila toen ze een splitsing naderden.

‘Rechts,’ zei Radu, zodra hij een vage, kegelvormige gloed in het oog kreeg. Op hetzelfde ogenblik voelde hij de prikkeling die ervan uitging.

Mila liet het gas los en stuurde de Tahoe zonder remmen de bocht door. De banden gierden over het asfalt. De V8 motor brulde toen ze haar voet weer op het gaspedaal liet neerkomen. De wijzer van de kilometerteller kroop omhoog naar honderdtwintig, vijftig kilometer sneller dan was toegestaan.

Een minuut of tien later haalden ze Dumii in. Verscholen achter de hulst die langs de weg groeide, veranderde hij terug naar zijn menselijke gedaante. Mila remde zodat hij kon instappen.

‘Ze is op weg naar de stad,’ zei Dumii, terwijl Mila de auto weer op gang bracht. ‘Daar durf ik mijn laatste stuiver om te verwedden.’ Hij wrong zichzelf in bochten om zijn kleding te kunnen aantrekken. ‘Hoe is het met Pascal?’ vroeg hij.

‘Cat heeft de wond schoongemaakt en gehecht,’ antwoordde Mila. ‘Ze is iets voor hem aan het brouwen om te voorkomen dat hij een infectie oploopt.’

‘Laten we hopen dat het werkt.’ Dumii trok zijn schoenen aan en maakte de veters vast. In de verte schemerden de lichten van Chateaufnoir tussen de bomen door.

Vlak voor ze de stad bereikten stapten ze uit, in de hoop het autospoor te voet verder te kunnen volgen. Het was verspilde moeite. De geur werd opgeslokt door een mengsel van zware uitlaatgassen en vele bandensporen. Ze reden verder naar het centrum van de stad, waar Mila de auto de verlaten parkeerplaats van een kerk opdraaide.

‘Hoe pakken we het aan?’ vroeg ze, terwijl ze de motor uitschakelde. ‘Gaan we lukraak zoeken of heeft een van jullie een beter idee?’

‘Laten we eens proberen ons in haar situatie te verplaatsen,’ zei Radu. ‘Wat zou jij doen als je in haar schoenen stond?’

‘Niet nadenken in elk geval,’ antwoordde Mila op vlakke toon. ‘Dat betekent dat ze overal kan zitten.’

‘Ze heeft een razende honger,’ zei Dumii. ‘Ik zou ergens naartoe gaan waar ik mensen verwachtte.’

‘Het is midden in de nacht,’ zei Mila. ‘Er zijn nergens mensen.’

‘Laten we het hopen. Dan kan ze ook niemand grijpen.’ Dumii deed het achterportier open. ‘Ik denk dat we het best in parken kunnen zoeken en bij de treinstations. Daar liggen altijd wel een paar zwervers te pitten.’

‘We moeten uitzoeken wat er met de bestuurder van de auto gebeurd is,’ zei Radu. ‘In het slechtste geval - of het gunstigste, het is maar hoe je het bekijkt - kan die de politie inschakelen en ons in ernstige moeilijkheden brengen.’

‘Dat is waar.’ Dumii woelde met een hand door zijn donkerblonde haar.

‘Ik denk niet dat die man of vrouw nog iets kan navertellen,’ zei Mila. ‘Ze is helemaal losgeslagen. Ze jaagt om te doden.’

Radu stapte uit. Dumii en Mila volgden zijn voorbeeld. Ze pakten ieder twee paar latex handschoenen.

‘Het lijkt me het best om ons op te splitsen,’ zei Radu. ‘Ik ga alleen, jullie samen. Op die manier kunnen we contact houden.’

Dumii en Mila stemden in, waarna hun wegen zich scheidde.